

Tre käringar i en backe.

Sang.

1. „Dä satt tre kä - rin - ger i en bac - - ke, å
 2. „Å se på hôm - men, å se på hen - ne, han
 3. „Dä här ska ut öf - ver he - le sock - na, att
 4. „Jo di ä sö - te, jo di ä öm - me, ôm

Pôrtefian.

di va vin - ne, å di va skac - ke, di peck - te fin - ger, di
 his - ser öpp - 'a på lag - gârs - rän - ne, å kors i je, toc - ke
 ho ha gitt sä å han ha lock - 'na, å gu - sche - lôf, att vi
 toc - ka fal skull int vi kunn dröm - me?' „I ä för gam - le, I

sträck - te nac - ke å sma - la geck satt på al - le tre: „å kôrs i
 stort il - än - ne, han klap - per hen - ne, o je, nä se, „å kôrs i
 int ä tock - na, nu kôsst - 'en hen - ne, o je, nä se, „å kôrs i
 ä för gröm - me” mä ett ur sko - gen dä vrô - la te. „Å kôrs i

je - mi - ni, kôrs i je - mi - ni, kôrs i je - mi - ni, kôrs i
 je - mi - ni, kôrs i je - mi - ni, kôrs i je - mi - ni, kôrs i
 je - mi - ni, kôrs i je - mi - ni, kôrs i je - mi - ni, kôrs i
 je - mi - ni, kôrs i je - mi - ni, kôrs i je - mi - ni, kôrs i

je!“
 je!“
 je!“
 je!“

E beskeli jante.

Dä ä så mört för mäj i va - la nu, kä - re, kä - re du, som i a
 dä di si - er du vell ha en ann, kä - re, kä - re du! „Di kan - ske

hô - le, kä - re du. „Men kä - re, sö - te, go - e, lel - le du, kä - re
 lög, kä - re du!“ Å att ja ä för då - li te gå an, kä - re

du, hva ä dä vö - le, kä - re du?“ Ja ä i toc - ka sto - ra
 du! „Du kan - ske dög, kä - re du!“ Men om ja ba dä om en

grom - ma nö, kä - re du! „Åh kôrs i all mi ti, kä - re du!“ Ja
 toc - ken där, kä - re du? „Frest på, frest på å be, kä - re du!“ En

tror (vesst att*) ja går å slôr mä dö, kä - re du! „Ah- nä lätt bli,
 toc - ken där, di kal - ler ploc - ke bär, kä - re du? „Nä så köss te,

kä - re du!“ För kä - re du!“ Men om ja kom te stô - ga

di här - näst, kä - re, kä - re du! „Så slapp du in, kä - re du!“ Å

ba dä föl - je mä te nä - ste präst, kä - re du? „Så kör i vinn, kä - re du!“

★) Låtmakern unnrer allt, om int boen blir rasen på'n, för att han ha lagt te di här två ola i visa?

Den främmate jänta.

Dä kom e jänt te sock - na, te sock - na, di
Ho svänd å ho fan - - sér så, fan - sér så på

kall - 'a Ju - - li - - a, ho va så fin satt
mang fi - - nu - - li sätt å geck å pro - me - -

tock - - na, satt tock - na, finns knafft i Kall - sta sta.
nér så, pro - me - sér så å rök pa se - ga - rätt.

Ho pek mä fingre ôt mä
å sa: „nä se på den!“
Satt ja ble Gu förlöt mä
för flat te pek igen.

Å medt i skogen skrek ho:
„saj, får ja bröllöp snart!“
Å jaggu svarte eko
på stunn: „ja bröllöp snart!“

Å den sôm allt ble stôlli
tå allt dä här va ja,
för dä va skrömt å trôll i
den härna Julia.

Men ja ä bar en bonnsôn
å ho ä länge fäst
ve en di kaller Jonssôn,
sôm läser te bli präst.

„Ä du mä på dä?“

1. Mi jän - te ho had - de, sôm jän - te - ra plä, två
 2. Hö las i e bok å ho byn - te å blä, å
 3. Nä all - ri, nä all - ri, nä ni gan - ger nä, förr
 4. O, yng - lin - gar al - la, sôm fal - la på knä, I

ö - gen tå sol å ett hjar - te tå trä, ja låg där å kve sôm ett
 va sôm ho rakt in - te alls va, mä, ja tö - la, ja ba: „ja vell
 tog ja en bä - se, sôm jämt sä - jer bä, förr tog ja en bä - se, sôm
 hör fäll å ser fäll hvals jän - te - ra ä, ä ö - ga tå sol så ä

kräk på knä å sa „vell du ta mäj så usch - li ja ä, ä du
 fö ja vell klä mi kä - re lel + le tös mä dä bäs - te sôm ä, ä du
 jämt sä - jer bä, än Krä - ke, sôm jämt sä - jer: mä på dä, ä du
 hjar - te tå trä, lätt jän - te - ra gä, ä I mä på dä, ä I

mä på dä, ä du mä på dä?“ å tänk - te att jän - ta va mä!
 mä på dä, ä du mä på dä?“ da flint ho, da sa ho nä - hä!
 mä på dä, ä du mä på dä? nä ni gan - ger ni gan - ger nä!
 mä på dä, ä I mä på dä? ja tän - ker, ja tror I ä mä!